

Jacke Sjödin

Mellan ordet och tanken

Man vill förstås vara en bra person. Man vill vara snäll, tålmodig, ärlig, trevlig, tolerant, fin och god på alla sätt och vis. Men det är bara att inse att man i många fall inte är det. Ibland är jag en falsk och oärlig typ. Då hör jag min välartade plutande mun säga vissa trevliga saker, men mitt onda inre tänker i hemlighet något helt annat.

Det här beteendet uppträder inte sällan under tidiga morgnar.

Som 5-barnsfar har man rätt så fullt upp en vanlig vardagsmorgon. Det är ett gytter av barn som ska ha välling och mackor och tandborstar och kalsonger och vantar och långkalsonger och läxböcker och hårborstar och frukt och gypapåsar fan och hans moster och hennes kusiner och en del andra. Och för att kraftsamlad kunna möta detta arla inferno, så brukar jag alltid tassa upp först i familjen, så att jag OSTÖRD får ägna mig åt min fil, mitt kaffe och min morgontidning! Jag smyger på lätta tånaglar genom hallen, mot köket, och försöker att inte skramla för högt med flingorna mot filens ytspänning, så att någon därmed ska vakna och störa denna heliga, härliga stund. Och ofta fungerar det bra. Jag äter i lugn och ro och har därefter bränsle som räcker genom hela barnkaoset fram till 10-kaffet.

Men ibland händer det förstås att någon vaknar. Det händer att jag - exakt när jag har satt mig till bordet och slagit upp första sidan i tidningen och just för flisked nummer ett mot munnen - hör det omisskänneliga ljudet av trampet av små fötter i hallen. Och det är då den falska, lömska och oärliga typen vaknar i mig.

- Hej pappa, är det morgon nu?
 - (NEJ, du ska sova MINST en kvart till, gå och lägg dej!) Ja, det är det, god morgon älskling!
 - Kan du göra en macka till mig?
 - (Nej, jag vill äta först!) Javisst.
 - Pappa, vill du höra vad jag drömde inatt?
 - (Nej.) Ja.
 - Jag drömde att vi var i skogen och hade byggt en koja och sen... (Lång, meningslös berättelse. Utelämnas av utrymmeskäl) ... och så sprang vi tillbaka, och då hittade vi blod i kojan! Läskigt, va?
 - (Nej, inte ett piss läskigt.) Ja, jätteläskigt! Här är mackan, nu kan du läsa Bamse och så läser jag min tidning här, det blir ju jättemysigt.

/38 sekunders tystnad/

- Pappa, hur gör man en plåtburk?
 - (Men snälla nån!!!) Tja, man värmer metall och plattar till den i nån sorts valsar, tror jag.

- Valsar? Vad är det?
 - (Tyst nu och läs din Bamse!) Det är som stora cylinderformade grejer som snurrar runt.
 - Har du sett sådana?
 - (En, två, tre, fyra, fem, sex, sju...) Nej, jag tror inte det.
 - Hur kan du då veta vad det är?
 - (Aaarhhh!!! Jag blir galen! Tyst! Gå och väck din mamma!) Ja, jag vet inte, jag har väl läst om det kanske. Men nu vill jag gärna få läsa en sak i tidningen här.

/8 sekunders tystnad/

- Vadå för sak?

Och det är i det läget det finns risk att parenteserna ovan försvinner, och att tanken får fritt spelrum och förvandlas till riktiga ord som slungas ut i lägenheten i morgonstunden:

- Nej, nu får du faktiskt vara tyst! Jag vill inte sitta här och snacka plåtburkar, jag vill få äta min frukost i lugn och ro och få läsa min tidning utav att bli avbruten var 18:e sekund, är det förstått?!
 - (Gubbjävle.) Javisst, pappa.

Jacke Sjödin